

VARGA IMRE

A fehér sík

*a fehér sík arany telérei
 búnyt szemmel is tapasztalod
 akár az öröm izzása mindenfelől
 zsigereidből fölszivárog kúszik
 bozsog lábadon és karodon
 nemesfém edényekben hullaméreg
 a vágóhidak sötétjének magva
 de talán értelme van
 ez az áldozat is és mindegyik
 a fehérség ráncai gyűrődése
 így most újrateremti magát
 ahogy fel-fellobban
 és része lesz a rendnek
 amikor körbevéd az érzés
 benne s belőle nyílnak
 szirmok a csendben
 nem érinti már gondolat
 zöldje magában parázslik teremtetlen
 fákból suhog köztük a selyemidő
 az idő selyme fehéren*

1994. december 23.

Bontja s újul

*Bontja falát szakadatlan
 újrarakja omlik s újul
 árnyékrengés s a déli nap
 fénye lakja s bár mondható
 láthatatlan
 rajtunk átiramuló sejtés
 amit jelent szólhatatlan
 csontfehérje néma rengés
 haja hullám rímtől rimig
 szőke zene hátunk mögött
 kerti rózsák
 belül izzok zölden abban
 aki ismeretlen néz rám*

1994. július 30.

Szélcsendje vagy

*Tiszta megtapasztalás
Sorsod szélcsendje (megszűnve)
vagy Figyelmed fénye melegség
az időbe olvadva Érik benned
érzed illatát s mintha ízlelnéd
is már gyümölcsét A lombból
messzi látni De most nem
mozdulsz (Mintha csak elképzelnéd
jöttek és kiáradtak a szavak
Tavaszi széllel Virágom)
Éled amiből vagy amiből teremsz
megújulsz És körbefoglal
Sorsod szélcsendje Megcsillapult
ének*

1994. március 30.

Talán csak képzelet

*Már az alkonyat pirosát szürkéjét
violaszínét feketés-vörösét az esti
madárzsínatolást gerlehangokat
forgatja ásóm a földdel A csendből
kiárhít egy csillagnak remegése
Az égő avar szagát Emlékeket
Akkor betöltöttem magányomat
s most amikor kiforgatom
belevegýitem kertembe a voltat
A múlt következik Kinő
az esők után gyomokkal borsóval
káposztákkal zsázsával hagymaszárral
A lesz csak visszaremlik
Ahol már nem árok tovább
Mert magam leszek az ásás
s a kertem nyelve telekhatáron túlra beszél
A megejtett idő is én És aki most
vagyok talán nincs csak képzelet*

1994. március 3.